

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014 pàgines 8 a 13

Milers de persones es manifesten el 6 d'abril en defensa dels drets socials i laborals

Desenes de milers de treballadors i treballadores, de ciutadans i ciutadanes, van sortir als carrers de Barcelona el passat diumenge, 6 d'abril, per participar en la convocatòria realitzada per CCOO de Catalunya, conjuntament amb altres sindicats i entitats socials contra les polítiques d'austeritat i retallades imposades pels governs i en defensa dels drets socials i laborals.

En el marc de la campanya "Per una #CatalunyaSocial" i amb el lema "Defensem els nostres drets",

van tenir lloc dues manifestacions a Catalunya: a Barcelona i a Girona. Aquestes mobilitzacions també s'emmarcaven en la convocatòria realitzada per la Confederació Europea de Sindicats per donar un toc d'atenció per les polítiques regressives que està patint la ciutadania de la UE, davant les properes eleccions al Parlament Europeu, que tindran lloc el 25 de maig. ■

Properes cites: el 28 d'abril i el Primer de Maig

En un any marcat per diferents conflictes, CCOO fa una nova crida a la ciutadania perquè surti al carrer el Primer de Maig, Dia Internacional dels Treballadors i Treballadores.

El dijous 1 de maig del 2014 ha de ser una data per reivindicar de nou els drets de la classe treballadora, ja que, davant de l'actual context de crisi, es fa més necessari que mai defensar un estat del benestar que acabi amb les desigualtats.

Les elevades xifres d'atur i pobresa o els atacs a la negociació col·lectiva i als drets socials són motiu més que suficient per lluitar per unes altres polítiques al servei de la ciutadania. Des del sindicat entenem que hi ha alternatives i exigim als governs que estiguin al costat de les persones.

Per tot això, CCOO convoca a participar en les manifestacions conjuntes previstes a Barcelona (11.30 h. a Ronda de Sant Pere/Passeig de Gràcia), Girona, Tarragona, Tortosa i Lleida. Al mateix temps, des de la Secretaria de Formació Sindical, Estudis i Cultura del sindicat també s'està tre-

ballant en l'organització d'actes paral·lels que configuren la Setmana Cultural del Primer de Maig. Trobareu aquesta informació a la pàgina 4 d'aquest digital.

Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball

El 28 d'abril és el Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball. Enguany farem especial incidència als centres de treball, per situar amb més força la commemoració en el seu espai natural.

Aquell dia a la seu central de CCOO a Barcelona, tindrà lloc un seminari de treball per compartir experiències d'intervenció en salut laboral, i també es faran assemblees de delegats i delegades de prevenció arreu del territori amb el lema "La salut és el teu dret. CCOO, la teva força". El mateix dia 28, a les 12 hores a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, tindrà lloc una acció conjunta de CCOO i UGT davant de la Generalitat contra l'Avantprojecte de llei de mútues. ■

editorial

Jo vull decidir per una Catalunya social

El resultat del debat al Congrés dels Diputats sobre la proposta del dret a decidir, tot i que previsible, ha estat una oportunitat perduda per donar una resposta política a les demandes de la ciutadania.

La raó democràtica dels defensors de la consulta ha topat amb la retòrica de la interpretació immobilista de la Constitució i, un cop més, s'ha posat en evidència la incapacitat del president del Govern per donar resposta a la situació d'un model territorial i institucional totalment esgotat.

La crisi institucional que s'està vivint a l'Estat demana canvis profunds que permetin una major participació de la ciutadania en les decisions importants que afecten la seva vida i la manera en què volem que s'organitzi políticament i institucionalment el país.

En aquest context, la demanda de la majoria del poble de Catalunya pot permetre espais de participació que facin avançar democràticament el conjunt de l'Estat. Un avenç que per a CCOO ha de ser per construir una Catalunya social, ja que estem convençuts que drets nacionals i drets socials són indestruïbles i que no es pot liderar l'actual procés desmantellant els serveis públics amb retallades i privatitzacions. ■

Encara podeu col·laborar en l'esdeveniment solidari Trailwalker

Companys de CCOO de Catalunya participaran enguany en l'esdeveniment solidari Trailwalker, organitzat per Oxfam Intermón, amb un equip de sis persones que tindran per objectiu completar 100 quilòmetres caminant en menys de 32 hores per lluitar contra la injustícia i la pobresa en el món. L'esdeveniment tindrà lloc els dies 26 i 27 d'abril entre Olot i Sant Feliu de Guíxols. Cada equip, a més, es compromet a recaptar 1.500 euros mitjançant donatius per destinar-los a diferents accions solidàries. Enguany s'ha proposat destinar-los al Sahel, on 18 milions de persones estan sofrint una greu crisi alimentària que podem evitar.

Els delegats de CCOO participaran amb el dorsal G180, que portarà el lema "S'HO ESTAN CARREGANT TOT (no a les retallades)". Entra a la pàgina web de l'equip per fer un donatiu que es destinarà a aquesta acció solidària i per donar suport al teu equip, que vol desafiar els seus límits. ■

<http://bit.ly/1hAZ4qP>

El metall de la província de Barcelona anirà a la vaga el 29 d'abril i el 6 de maig

Davant del malestar que hi ha entre els treballadors i les treballadores del sector del metall de la província de Barcelona pel bloqueig en la negociació del conveni col·lectiu per part de la patronal metal·lúrgica, els sindicats CCOO i UGT van decidir emprendre mobilitzacions. Van començar el dijous 3 d'abril, amb concentracions de protesta en diferents polígons industrials, i culminaran amb la convocatòria de dos dies de vaga en el sector, el 29 d'abril i el 6 de maig. Una recent sentència del TSJC recull el dret dels treballadors i treballadores del Conveni del metall de Barcelona a percebre els endarreriments amb efectes des de l'1 de gener. ■

Ha mort el nostre company José Bastús Admetlla

El nostre company José Bastús Admetlla ens ha deixat després d'una llarga vida dedicada al sindicalisme. Històric sindicalista de la Seat, tenia 86 anys i va formar part de la direcció de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya. Company, et recordarem sempre! ■

Creu de Sant Jordi per a CCOO de Catalunya

CCOO de Catalunya vol mostrar la seva satisfacció per la concessió, per part del Govern de Catalunya, de la Creu de Sant Jordi al sindicat, amb motiu del 50è aniversari de la seva fundació, concretament el 20 de novembre del 1964.

Aquest és un reconeixement a la tasca feta durant 50 anys pels homes i les dones de les Comissions Obreres a favor de la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores i la seva lluita per defensar els valors democràtics, nacionals i socials de la ciutadania de Catalunya.

CCOO de Catalunya, després de 50 anys creant presents i futurs, es torna a reafirmar en el seu compromís amb la defensa dels drets laborals i socials dels treballadors i les treballadores de Catalunya, que durant gairebé quatre dècades han escollit aquest sindicat com a primera força sindical de Catalunya. ■

Signat l'Acord pel diàleg social permanent que recupera la concertació social a Catalunya

majors de 45 anys a microempreses, fins a la millora de la dotació pressupostària per a beques menjador i material escolar i llibres de text, passant pel compromís d'un fons d'habitatge de lloguer social amb una renda màxima de 350€ mensuals, així com la creació de la Taula sobre desnonaments per abordar aquesta problemàtica amb la participació de tots els agents implicats.

L'Acord pel diàleg social permanent, signat el passat 31 de març, recupera els espais de concertació social entre els agents socials i econòmics i el Govern a Catalunya, davant la incapacitat per part del Govern d'assumir compromisos de caràcter estratègic i la manca de pressupost a assignar. S'ha constituït un grup de treball per al seguiment de l'acompliment de les mesures pactades i per a proposar espais de diàleg entorn les matèries objecte d'acord.

S'estableix el diàleg entorn iniciatives legislatives com la llei de sistema públic d'ocupació del SOC, la llei del sistema de formació i qualificació professional i la Renda Mínima d'Inserció. Alhora, s'estableixen dos plans de xoc. El primer és de mesures de suport a la reactivació econòmica com l'impuls a les infraestructures estratègiques a Catalunya o un major finançament cap a l'activitat productiva. El segon són mesures urgents de polítiques d'ocupació i protecció social, que van des de programes de formació i ocupació per a la neteja de lleres i boscos adreçats a 2.300 aturats o subvenció a la contractació de

En relació a la contractació pública, s'incorporen garanties de respecte a les condicions de treball i salarials fixades com a mínim en els convenis sectorials i altres mesures que garanteixin la transparència i permetin la possibilitat de concurrència de les pimes a les licitacions públiques. Es fixen mesures d'impuls per a la competitivitat de l'economia catalana centrades, especialment, en l'enfortiment de la política industrial, la innovació i les infraestructures estratègiques que suposarà noves concrecions, en el marc del nou espai de concertació en política industrial, en els pressupostos del 2015.

Per últim, per a potenciar la concertació laboral es proposa la integració en un únic sistema català de relacions laborals dels diferents instruments institucionals, de participació, de mediació i de resolució de conflictes, com la creació de l'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral, la consolidació del Tribunal Laboral de Catalunya amb l'ampliació als treballadors de la Funció Pública, i del Consell de Relacions Laborals o la potenciació de la negociació col·lectiva de l'àmbit català. ■

CCOO de Catalunya continua la seva reestructuració interna amb tres fusions territorials

En el marc del procés de reestructuració interna de CCOO de Catalunya per adaptar-se a la realitat del mercat de treball i per enfrontar-se a la situació de crisi actual amb més bones condicions, aquesta setmana ha tingut lloc la fusió de diversos territoris del sindicat.

El dilluns 7 d'abril va tenir lloc la fusió del Baix Llobregat, Alt Penedès, l'Anoia i el Garraf que ara ja és un únic territori organitzatiu. Toni Mora, fins ara màxim responsable de CCOO del Baix Llobregat va ser escollit secretari general de la nova organització intercomarcal.

El dimarts, 8 d'abril, va ser el torn de la fusió de la, fins ara, Unió Intercomarcal del Vallès Oriental – Maresme amb Osona, que formava part d'una altre intercomarcal anomenada Catalunya Central. Lalo Plata és el secretari general d'aquesta nova organització.

Finalment, avui divendres s'ha fusionat el Vallès Occidental amb els altres territoris que formaven part de la Catalunya Central, com són el Bages i el Berguedà. Una nova intercomarcal que dirigirà el nou secretari general, Enrique Rodríguez.

Amb aquesta reestructuració i la que també s'està duent a terme a les organitzacions federatives, s'aconseguirà una millor optimització dels recursos materials i humans, unes federacions

més adaptades a la realitat econòmica i uns territoris similars pel que fa referència al nombre d'afiliats i afiliades i als instruments d'actuació.

Més des 200 delegats i delegades participen en la Primera Trobada de seccions sindicals de CCOO a Madrid

Més de 200 delegats i delegades de CCOO de Catalunya van participar el passat 5 d'abril en la Primera Trobada de seccions sindicals que va tenir lloc a Madrid. Com a dada destacada cal dir que el hastag de la jornada #exigeccoo va ser trending topic en la xarxa social Twitter durant una bona estona, gràcies a l'acció informativa dels nostres ciberactivistes. Els delegats catalans van sortir en autocar des de diferents punts de Catalunya. ■

La Plataforma Diagonal per a Tothom denuncia que el nou projecte de reforma de l'avinguda és elitista

CCOO i altres entitats integrants de la Plataforma Diagonal per a Tothom, i representatives de diversos moviments, col·lectius i sensibilitats socials han anunciat que no accepten la proposta de reforma de la Diagonal que planteja l'Ajuntament de Barcelona. Sense que s'hagi facilitat la participació ciutadana real, l'Ajuntament va tancar el període d'informació pública el dimarts 8 d'abril (consulteu www.diagonal.cat).

La necessària promoció de la bicicleta i del transport públic a la ciutat, la reducció de vehicles que cal assolir si volem una ciutat més habitable, amb uns nivells de contaminació legals i amb una major qualitat de vida, així com la urgent disminució dels accidents a Barcelona, demanen una altra reforma de la Diagonal, una reforma que pugui donar resposta a tots aquests reptes ciutadans que preveu la planificació municipal, però que paradoxalment queden lluny del plantejament d'aquest projecte, una Diagonal que sigui veritablement per a tothom.

La Plataforma Diagonal per a Tothom va presentar públicament un manifest conjunt i va anunciar la presentació d'al·legacions al projecte de l'Ajuntament de Barcelona. ■

El sector de la construcció fa front comú per sortir de la crisi

Les patronals i els sindicats del sector de la construcció han fet front comú per sortir de la crisi i han signat un manifest i un document de propostes amb el títol "Sortir de la crisi amb la construcció". En un acte que va tenir lloc a Barcelona el passat dimecres, 9 d'abril, els agents socials del sector de la construcció van fer una crida a la ciutadania i al conjunt dels poders públics per recordar la importància cabdal d'aquest sector per a la recuperació econòmica i social del nostre país. Sent conscients que la construcció no ha d'arribar als nivells

que tenia abans de la crisi, ateses les seves conseqüències negatives per a l'economia, els actors del sector han reclamat un compromís clar de l'Administració amb la inversió pública per reactivar el sector i crear un gran nombre de llocs de treball, així com estirar decididament d'altres sectors importants, com la indústria. Entre altres propostes, es demana l'actuació immediata en la reactivació de les obres d'infraestructures aturades, així com un pla de xoc per a la reforma i la rehabilitació d'habitatges, i entorns urbans i rurals. ■

SETMANA CULTURAL DEL PRIMER DE MAIG 2014**Dedicada a la figura i l'obra de Manuel Vázquez Montalbán**

23 d'abril, Exposició: "La lluita per l'oportunitat de viure. Les dones durant la Segona República, la guerra, el franquisme i la construcció de la democràcia".

(Iniciativa de la Secretaria de la Dona de la Federació de Sanitat.)

24 d'abril, 12 h Presentació de l'exposició a càrrec d'Alba Garcia.

19 h Presentació del llibre *La aventura comunista de Jorge Semprún*, de Felipe Nieto, a càrrec de Jordi Gràcia, professor de la Universitat de Barcelona; Pere Portabella, director, guionista i productor, i Raimon, cantautor.

28 d'abril, 17 h Els dilluns del Cipri amb Vicenç Navarro: "Defenseu el que és públic".

19 h Projectió de la pel·lícula *El espíritu del 45*, de Ken Loach.

29 d'abril, 18.30 h Ruta per la Barcelona de Pepe Carvalho, en col·laboració amb la llibreria Negra i Criminal. Sortida des del Liceu.

30 d'abril, 18 h Cuines Obreres 2014: "La cuina de Pepe Carvalho", a la sala Plateria, 1.

16 de maig, Exposició de caricatures.

17 de maig, Lliurament dels premis de poesia Martí i Pol i José María Valverde 2014, homenatge a Vázquez Montalbán.

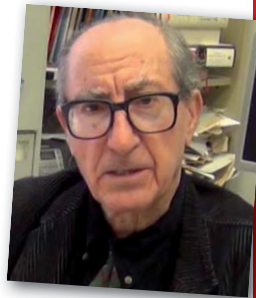
20 de maig, Sessió amb caricaturistes. Sales 11-12-13.

(Tots els actes tindran lloc a la seu central de CCOO de Catalunya, Via Laietana, 16 de Barcelona, excepte el del 29 d'abril)

Dilluns del Cipri amb el professor Vicenç Navarro

La Fundació Cipriano García - CCOO de Catalunya ha organitzat una nova sessió de la programació d'Els dilluns del Cipri, aquesta vegada amb la conferència "Defenseu el que és públic", del cicle "Catalunya, un país on viure i treballar amb drets", a càrrec de Vicenç Navarro, catedràtic de ciències polítiques i polítiques públiques de la Universitat Pompeu Fabra, i Montse Ros, secretària general de la Federació d'Educació de CCOO de Catalunya. L'acte tindrà lloc el dilluns, 28 d'abril, a les 17 hores, a la seu central de CCOO de Catalunya, sala d'actes, Via Laietana, 16, Barcelona. El presentarà Montse Delgado, secretària de Formació Sindical, Estudis i Cultura de CCOO de Catalunya.

En acabar l'acte, tindrà lloc l'exhibició de la pel·lícula de Ken Loach *El espíritu del 45*. ■

Es consolida la primera banca ètica cooperativa d'àmbit europeu

L'assemblea de Fiare - Banca Ètica, entitat de la qual som impulsors, es va reunir dissabte a Barcelona per conèixer els darrers detalls del procés d'integració amb Banca Popolare Etica (Itàlia). Més de 350 persones van assistir a les Cotxeres de Sants per escoltar, del conseller de l'Àrea Fiare, Peru Sasia, els reptes per finalitzar el procés de la primera banca ètica cooperativa d'àmbit europeu.

Les persones sòcies de l'Àrea Fiare van escollir Cristina de la Cruz com a representant de Fiare - Banca Ètica al Comitè d'Ètica de Banca Popolare Etica (BPE). Els socis i sòcies assistents també van conèixer els detalls de la nova operativa bancària, que s'estima que entrarà en funcionament a la tardor, amb un servei de banca en línia que permetrà agilitzar l'operativa actual.

Durant la tarda del dissabte es van organitzar tallers per debatre diverses qüestions relacionades amb la cooperativa: l'anàlisi de la mateixa entitat des d'una perspectiva d'economia feminista, les relacions de la banca ètica amb les entitats que treballen amb l'àmbit parabancari, la construcció de mercat social i la projecció de l'entitat amb vista als propers 15 anys.

Amb delegacions arribades d'arreu de l'Estat, l'assemblea va estar precedida d'un acte públic el passat divendres on Ugo Biggeri, president de BPE, i Peru Sasia, conseller de l'Àrea Fiare, van reflexionar sobre els 15 anys de BPE a Itàlia i els reptes conjunts a escala europea. Sasia i Biggeri van estar acompanyats d'altres membres del Consell d'Administració de BPE, que es va reunir el mateix divendres a Barcelona.

Finalment, diverses cooperatives de l'Estat van explicar els seus projectes finançats gràcies a Fiare - Banca Ètica. Convivir, Suara, Peñasal i Sercoval van presentar els seus projectes cooperatius de transformació social, que promouen un altre model d'organització empresarial i una societat basada en l'equitat i la justícia social. Si voleu més informació:

www.projectefiare.cat

PARTICIPA AMB CCOO A LES XARXES SOCIALS

www.twitter.com/ccoocatalunya
www.youtube.com/ccoocatalunya
www.facebook.com/ccoocatalunya

L'Audiència Nacional declara nul l'acomiadament col·lectiu de 27 treballadors de l'empresa Hera Tratesa, SAU

L'Audiència Nacional ha dictat sentència contra els 27 acomiadaments fets per l'empresa Hera Tratesa, SAU, que haurà de readmetre els treballadors i treballadores amb les mateixes condicions que tenien abans de l'acomiadament. Aquest acomiadament col·lectiu va ser impugnat pel Gabinet Tècnic Jurídic de CCOO de Catalunya a demanda dels representants dels treballadors de l'empresa Hera Tratesa, dedicada a la gestió de residus industrials i a la descontaminació d'aigües residuals i sòls.

Segons argumenta la sentència, l'empresa no va aportar els comptes provisionals del 2013 degudament signats pels administradors o representants legals, en el moment de l'inici del període de consultes de l'acomiadament col·lectiu, i no va acreditar els motius pels quals no aportava aquesta documentació.

L'empresa va promoure l'acomiadament col·lectiu per causes econòmiques, que no va poder justificar sense aquesta documentació. Hera Tratesa al·legava 4 milions d'euros de pèrdues en l'exercici del 2013 i un deute financer de més de 40 milions.

D'altra banda, la sentència també argumenta l'anul·lació dels acomiadaments, ja que, sense cap justificació, l'empresa els va reduir de 42 a 27, quan en el període de consultes es va negar a negociar aquesta reducció. Segons els demandants, l'empresa va actuar de mala fe perquè la seva intenció era utilitzar el nombre de 42 acomiadaments com a mesura de pressió davant dels representants dels treballadors, quan ja tenia decidit acomiadar-ne 27. Hera Tratesa, SAU, forma part del grup d'empreses Hera Holding Habitat, Ecología y Restauración Ambiental. L'empresa té nou

centres de treball a l'Estat espanyol: quatre a Catalunya –a Vacarisses i Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental), Pujalt (Anoia) i Barcelona– i la resta a Àlaba, Muriedas, Venta de Baños, Fuente Álamo i San Sebastián de los Reyes. ■

Joan Carles Gallego participa al Congrés de la CGIL Llombardia

A finals de març, Joan Carles Gallego va assistir a l'XI Congrés de la CGIL Llombardia, company de viatge i soci de les CCOO de Catalunya en un bon nombre de projectes europeus al llarg dels darrers anys. La coincidència amb el secretari general de la DGB de Baixa Saxònia, de la CGT de Roine-Alps i de la CUT de São Paulo va ser

aprofitada per contrastar estratègies i per esbossar col·laboracions futures. El congrés, al qual es va tornar a escollir com a secretari general Nino Baseotto, es va celebrar amb el títol "El treball decideix el futur" i hi va assistir la líder de la CGIL nacional, Susanna Camusso.

Els temes principals que es van debatre al congrés van ser la crisi econòmica i els seus efectes negatius sobre la classe treballadora, la preocupant situació de l'ocupació a Itàlia i a Europa, el reafirmat compromís sindical de lluitar per a la legalitat en contra de les infiltracions mafioses en l'economia, el compromís de la CGIL contra la violència cap a les dones i el nou acord confederal sobre el model de representació sindical i democràcia als centres de treball, signat el mes de gener amb la patronal italiana. CCOO de Catalunya ha participat també mitjançant la Secretaria d'Internacional, Migracions i Cooperació als congressos de la CGIL de Campània i Calàbria, on continuen al capdavant de les respectives organitzacions Franco Tavella i Michele Gravano. ■

Una sentència reconeix la vigència del Conveni del sector del transport de mercaderies de Girona mentre en duri la negociació

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat una nova sentència en la qual reconeix la vigència d'un conveni col·lectiu mentre en dura la negociació, malgrat que el conveni estigui caducat. En aquest cas es tracta del Conveni col·lectiu del sector del transport de mercaderies per carretera i logística de la província de Girona, que va finalitzar el desembre de l'any 2011.

La sentència dona vigència al conveni, malgrat que la reforma laboral dictamini la finalització de la ultraactivitat dels convenis un any després de la seva denúncia sense que se n'hagi acordat un de nou. Aquesta sentència ha estat dictada arran de la demanda interposada per CCOO, mitjançant el seu Gabinet Tècnic Jurídic, contra la patronal del sector Asetrans, i la seva intenció de deixar d'aplicar les clàusules del conveni. La sentència declara la vigència de les condicions laborals regides pel conveni prorrogat mentre continuïn els treballs de la comissió negociadora per acordar un nou conveni col·lectiu.

Amb aquesta demanda, la pretensió de CCOO era declarar la vigència del conveni col·lectiu del sector, així com el manteniment dels drets i les condicions de treball del personal afectat pel conveni. CCOO destaca la importància de la sentència, que posa en valor la negociació col·lectiva per sobre del que fixa la reforma laboral. ■

ISAAC AMELA és el president de l'Associació Catalana d'Atàxies Hereditàries

“Avui en dia cap atàxia té cura ni es pot frenar, però hi ha un projecte que podria curar la malaltia en un futur”

■ ¿Que és l'atàxia? Sabem que és considerada una malaltia rara i minoritària, però, concretament, com es defineix, quins són els seus símptomes i les seves conseqüències per a la persona que la pateix?

L'atàxia és una malaltia neurodegenerativa, minoritària, que afecta 2 persones de cada 100.000. Degenera amb el temps i els seus símptomes principals estan sempre relacionats amb temes neurològics, espinals i cerebrals: falta de coordinació en els moviments, dificultats en la parla, en la ingesta d'aliments... I té altres símptomes associats, com miocardiopaties, deformitats esquelètiques, etc. D'atàxies, n'hi ha moltes, les més comunes són les atàxies recessives, la més habitual de les quals és la de Friedreich, i és per a la qual hi ha un projecte que comentarem en aquesta entrevista. Hi ha altres tipus d'atàxies, com la dominant, de la qual hi ha 37 tipus. I encara n'hi ha d'altres, amb molt poca freqüència, molt minoritàries. Nosaltres, com a Associació Catalana d'Atàxies Hereditàries, tractem amb socis que tenen la de Friedreich o les dominants. Què vol dir atàxia recessiva o dominant? Les atàxies recessives són aquelles de què són portadors els dos pares i el fill rep els dos gens incorrectes. En una atàxia dominant, només que un pare passi el gen incorrecte, el fill

ja podria patir la malaltia. Normalment, les atàxies d'herències recessives, com la de Friedreich, són molt més fortes pel que fa als símptomes neurològics i comencen molt abans. Entre els quinze i els vint anys ja es presenten amb força. En canvi les atàxies dominants apareixen a l'edat adulta..

■ És hereditària? A qui afecta? Nens, adults...? És fàcil de detectar per la medicina tradicional?

L'atàxia de Friedreich es desenvolupa en la prepubertat, entre els dotze i els quinze anys. De les altres, en varia el desenvolupament, que depèn del tipus d'atàxia que sigui, però normalment apareixen a partir dels trenta o quaranta anys. I van degenerant. La de Friedreich es desenvolupa més ràpidament, i les dominants, més lentament. La primera és més xocant, ja que afecta nens i nenes, evoluciona més ràpid i visualment és més impactant. Avui en dia hi ha proves genètiques concloents que defineixen clarament de quin tipus d'atàxia estem parlant. En qualsevol cas, és complicat, ja que neurològicament et poden encabir en qualsevol tipus d'atàxia. Unes altres proves genètiques han d'acabar de confirmar de quina atàxia estem parlant. Si veus un nen que té problemes de coordinació, de desequilibris, de parla, ja pots intuir que té una atàxia de Friedreich. La resta, amb 37 tipus diferents, ja són més di-

fícils d'identificar. Darrerament s'ha posat en pràctica una prova que defineix quina atàxia és. Fins ara, les proves eren molt costoses, d'una amb una, molt complicat..

■ Quina afectació té aquesta malaltia per a una persona que treballa? És una malaltia degenerativa, però la seva progressió és ràpida? S'ha de deixar de treballar?

Jo estic afectat per una atàxia de Friedreich, però mentre pugui continuaré treballant. Mentre jo pugui, és clar. Hi ha gent a qui afecta molt i no poden treballar; aleshores, s'ha d'accedir a una pensió no contributiva, per exemple. Jo recomano que la gent faci el màxim possible, ja que moltes persones, quan els diuen que tenen la malaltia, es tanquen en banda i no fan res per integrar-se. I jo demando tot el contrari. En el meu cas, he pogut estudiar i treballar durant cinc anys, i ara m'han concedit una incapacitat laboral. M'ha quedat un sou digne per poder viure. Amb una pensió no contributiva no pots viure. Si tu has cotitzat, et fan una mitjana de cotització i depèn del tipus d'incapacitat pots arribar a tenir un sou per viure dignament. Els afectats d'altres atàxies, molts, han pogut treballar i han accedit a una baixa laboral o a una incapacitat laboral, han cotitzat a la Seguretat Social i, per tant, no tenen tanta problemàtica com els afectats per l'atàxia de Friedreich.

■ Quanta gent està afectada per atàxia a Catalunya?

D'atàxia de Friedreich es calcula que a Catalunya hi ha uns 300 casos. Si parlem de totes les atàxies, comptant també la de Friedreich, a Catalunya tenim uns 1.800 casos.

■ Té tractament l'atàxia? Es cura? Es pot frenar?

Avui en dia cap atàxia no té cura ni es pot frenar. En alguns tipus d'atàxia, com la de Friedreich, hi ha algun fàrmac que millora molt els símptomes, com la miocardiopatia, que és una de les causes de mort d'aquests malalts. Aquest fàrmac redueix la hipertròfia i deixa el cor en situació de normalitat. Hi ha pegats, però cap cura definitiva. Hi ha un projecte que intenta curar la malaltia de cara al futur.

■ Quan es crea l'Associació Catalana d'Atàxies Hereditàries i quins són els seus objectius?

L'Associació es crea l'any 1998. Els objectius són informar, orientar, assessorar, com qualsevol altra associació. Tenim contacte amb neuròlegs, investigadors, etc., als quals podem derivar els nostres socis perquè vagin

a fer consultes, sobretot a orientar-se per saber què és exactament l'atàxia. Fomentem la recerca i la investigació. Oferim serveis de rehabilitació i teràpies, tenim convenis amb centres que donen aquests serveis. Fem moltes coses que tenen a veure amb la malaltia, actes informatius per conscienciar la societat, fem jornades cada dos anys sobre les atàxies, en les quals expliquem les investigacions que hi ha en cada moment, convidem investigadors internacionals... No parem!

■ Investigadors de Can Ruti han proposat a l'Associació un projecte de teràpia per a l'atàxia més comuna i que afecta els més joves. No s'hi destina diner públic, així que necessiteu el suport solidari de la gent. Què demaneu?

En efecte, és un projecte que vol tirar endavant l'Hospital Germans Trias i Pujol, Can Ruti, de Badalona, focalitzat en l'atàxia més dura, que és la de Friedreich, la que afecta el jovent i les criatures, la més greu pel que fa als símptomes. És un projecte que promet molt i, segons diuen els investigadors, en un període de cinc anys podem arribar a tenir un assaig clínic amb pacients amb la idea

d'arribar a curar la malaltia. A més, qualsevol investigació amb atàxies, sigui la que sigui, o qualsevol investigació amb malalties neurològiques i neurodegeneratives, com l'Alzheimer o el Parkinson, va bé per a qualsevol de les altres.

■ Noteu més sensibilització social davant les anomenades malalties rares o queda molt camí per córrer, sobretot pel que fa a la implicació de les administracions?

Sempre falten coses: més implicació, més coneixement... Però el cert és que des del 2009 i, molt especialment, des de la Marató de TV3 dedicada a les malalties rares, hi ha hagut un esclat molt fort de coneixement social d'aquest tipus de malalties. No es tracta de fer la gara-gara, però el cert és que les administracions s'estan portant prou bé amb nosaltres. Es va crear, fa uns anys, una comissió de seguiment d'aquest tipus de malalties minoritàries, i també la Fundació Doctor Robert té una plataforma de malalties minoritàries que ens ajuda a organitzar congressos, i altres coses. Poquet a poquet anem fent el nostre camí. ■

Emili Rey

Com pots col·laborar en la investigació per trobar cura a l'atàxia de Friedreich?

Participant en la iniciativa STOP-FA (xxx.stop-fa.org) mitjançant donacions de micromecenatge. Hi ha dues maneres:

1. A través de la ONG F4R, al web www.F4R.org (apartat "Proyectos activos")
2. Mitjançant transferència bancària al compte bancari del Banc de Sabadell ("Proyecto ataxias F4R"): **ES04 0081 7011 1300 0245 0047**

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

El proper 25 de maig podrem participar a les eleccions al Parlament Europeu. Els 751 diputats i diputades que surtin escollits tindran molt a dir sobre polítiques que ens afecten de ben a prop. Per això és el moment de conèixer els programes i els candidats i candidates. Com hem anat fent al llarg del darrer mandat en el marc de la "Finestra al Parlament Europeu", avui presentem les opinions, l'anàlisi i les propostes de dos dels caps de llista. L'Ernest Urtasun, d'ICV, i en Josep Maria Terricabras, d'ERC, es troben a les portes d'un Parlament que representa prop de 500 milions d'europes i europees i que haurà d'afrontar el repte de desenvolupar la vocació democràtica d'un projecte que necessita una forta empenta. ■

ERNEST URTASUN, candidat d'ICV

"El projecte europeu és l'última oportunitat que tenim per salvar el sistema de benestar amb l'economia globalitzada"

■ **L'Eurobaròmetre, que es publica cada primavera i tardor, mostra una tendència preocupant. La desafecció de la ciutadania envers el projecte europeu s'estén i és cada vegada més evident.**

La gent, aquí, a Catalunya i a Espanya, era molt europeista i vull pensar que ho segueix sent. Ho és sobretot perquè Europa ha significat històricament dues coses: un avenç en matèria de drets i un avenç en matèria de llibertats. Aquests són els dos pilars sobre els quals s'ha format el projecte europeu. Quan això es posa en dubte, i crec que el neoliberalisme i l'austeritat ho han fet, es posen en dubte els fonaments del que és el projecte europeu, i això crea una gran distància. Els programes d'austeritat de la troika que s'apliquen s'imposen sense cap tipus de control democràtic. És l'austeritat mateixa, tot i que també la manca de legitimitat, el que genera aquesta desafecció. Per tant, el projecte europeu enfronta dos problemes. D'una banda, els avenços socials que havien estat molt importants i que s'estan perdent. De l'altra, la gent que no té la sensació d'estar construint Europa, de participar-hi. És aquí on rau la greu crisi del projecte, des del meu punt de vista.

■ **La coordinació que necessita la Unió Econòmica i Monetària s'ha vist condicionada per unes polítiques econòmiques amb un caràcter ideològic que sembla evident. Els instruments de coordinació donen també per fer un altre tipus de polítiques?**

Penso que hem d'avançar en la creació d'instruments de coordinació macroeconòmica i de política pressupostària. És fonamental. No podem defensar l'estat del benestar tal com el coneixem si no disposem de mecanismes fiscals i pressupostaris, instruments de política macroeconòmica europea. Però els instruments dels darrers anys, el Two-pack, el Six-pack, el pacte fiscal, el pacte de creixement, etc., han estat massa esbiaixats. Vol dir això que hem de renunciar a la creació d'instruments? Jo crec que no. Una de les grans batalles és que aquests instruments s'ampliïn, però que es faci d'una manera diferent. El que falta sobretot a escala europea, més que un control ferri dels comptes públics, són instruments anticíclics comunitaris, cosa que ara no tenim. Això vol dir un pressupost comú que vagi més enllà de l'1% del PIB, una política monetària diferent, un tresor europeu, la capacitat d'emetre eurobons per mutualitzar

<http://ernesturtasun.eu/>

part del deute públic. Cal crear instruments, però, segons com ho fem, també es fan opcions de política econòmica. Els instruments que hem creat fins ara han estat esbiaixats cap a un tipus de política econòmica restrictiva i d'austeritat que no permetrien, des del meu punt de vista, una política econòmica diferent. Per tant, instruments sí, però d'un altre tipus.

■ **Un dels aspectes en els quals s'ha manifestat la crisi ha estat el creixement de les desigualtats, dins els mateixos estats, però també entre els estats que conformen la UE.** Sí, i, a més, els instruments de cohesió que tindrem per al proper mandat pressupostari seran molt més limitats, entre altres coses, perquè tenim unes perspectives financeres que, per pri-

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

mera vegada, es redueixen en relació amb les anteriors. Això no havia passat mai. Tenint en compte la situació que viuen països com Grècia, Espanya o Portugal, hauríem necessitat, ans al contrari, una política de cohesió molt més reforçada. Hauríem d'establir mecanismes a escala europea, perquè les sancions automàtiques o l'actuació automàtica de les institucions europees també tingués en compte, per exemple, els nivells d'atur. L'ocupació no figura com un dels objectius de la política monetària del BCE. El BCE només té un objectiu de política monetària, que és la inflació, a diferència de la Reserva Federal nord-americana, per exemple. Els grans programes expansius de la Reserva Federal nord-americana es fan perquè aquesta té com a objectiu reduir la desocupació fins al 6%. A Europa hi hauria d'haver un mandat d'aquest tipus. Per al BCE el 26% d'atur a Espanya hauria de ser un mandat obligatori per actuar i reduir-lo.

■ Deies al principi que al marge de l'austeritat hi ha el problema de la legitimitat democràtica. Un 70% de les lleis dels estats neixen al Parlament Europeu. Tot i així, aquest intervén ben poc en les polítiques econòmiques.

Els darrers anys hem vist que els equilibris institucionals que coneixíem han grinyolat i s'ha produït una gran paradoxa: d'una banda, el Tractat de Lisboa dona més competències que mai al Parlament Europeu (PE). De l'altra, políticament, aquest ha estat marginat en un procés de racionalització de la política europea al qual els estats, i especialment els grans, han pesat cada vegada més. S'ha vist per exemple, amb els rescats, on el PE no ha tingut cap tipus de control sobre la manera com s'han fet. Això suposa un perill, que mecanismes i instruments com per exemple el MEDE o el pacte fiscal siguin decisions preses pels governs al marge de l'arquitectura jurídica de la UE i, per tant, fora del control del PE. Malauradament, els darrers anys hem caminat cap a un tipus de model d'integració on s'ha volgut reforçar la vessant intergovernamental amb instruments al marge del control parlamentari. Això està en part en l'origen de la desafecció de la ciutadania. El PE s'ha de defensar com a

institució i això vol dir no acceptar determinades coses. No s'entén com, per exemple, s'ha empassat l'últim pressupost de la UE que li va presentar el Consell, amb un 3,5% de retallada. O per exemple, en el tema de la unió bancària, on ha acceptat una proposta que li dona molt poc control. Penso que el PE ha de fer-se respectar i ara mateix no ho fa.

■ Dins les paradoxes europees, una altra és la situació dels joves. Els que són el present, però també el futur d'Europa, han estat precisament els més penalitzats per les polítiques europees.

L'Albert Claret, president del Consell de la Joventut de Barcelona, diu que el neoliberalisme està experimentant amb els joves el que és un model de precarietat generalitzat per a tothom. Jo crec que té raó en això, i és un greu error. Si no invertim en la gent jove, el projecte europeu no tindrà cap futur. I hi ha dues prioritats. En primer lloc, la precarietat laboral i, en segon lloc, fer front al fenomen que ha convertit l'Europa de l'Erasmus en una Europa de l'exili forçat per als joves. Si l'Erasmus havia estat un gran motor de construcció d'un sentiment col·lectiu d'Europa, ara el que tenim són polítiques europees que obliguen els joves a marxar de casa seva perquè no poden treballar. Això és un motor de desafecció europea. A més, quan es produeix aquesta mobilitat forçada, no hi ha cap tipus d'acompanyament. Al jove català que es fica una mà a cada butxaca i se'n va a Berlín ningú no li explica quins drets tindrà quan hi arribi, si cotitzarà o no, si quan cotitzi els seus drets de seguretat social tindran o no portabilitat. Hi ha un abandonament generalitzat d'aquests joves i hi hauria d'haver una resposta europea per part de les institucions i, especialment, de la Comissió.

■ Si mirem l'ocupació dels joves sembla evident que les polítiques d'austeritat no han assolit els seus objectius. Per desenvolupar, però, polítiques d'estímul caldria disposar d'unes polítiques fiscals a la UE?

A mi m'agrada molt la proposta que ha fet la CES, que demana "Un nou camí per a Europa".

M'agrada especialment que aquesta proposta plantegi inversions del 2% del PIB europeu fins al 2020 per fomentar la transició ecològica i desenvolupar l'economia verda. El document apel·la el Banc Europeu d'Inversions (BEI) per desenvolupar aquest pla, però actualment manca la voluntat política perquè ho pugui fer. El pla de la CES tampoc no necessita introduir canvis en els tractats. Més enllà, a mitjà termini, tenim el problema de la governança de la zona euro i el fet de no disposar d'un pressupost federal europeu prou fort. Això sí que requereix un canvi dels tractats, però aquesta és una batalla que hem de lliurar. En el tema fiscal hi ha, doncs, dues prioritats: una a curt termini perquè el BEI faci inversions productives que permetin rellançar l'economia; a mitjà i llarg termini hem de treballar per un pressupost federal europeu amb capacitat de recaptar impostos i, encara que sigui complicat, l'emissió de deute europeu. L'aposta de l'esquerra en relació amb el deute ha de ser la mutualització del deute públic i, al sud d'Europa, una reestructuració d'una part del deute privat, especialment l'hipotecari, que està absolutament disparat. Hi ha, a més, un altra qüestió. Tota la injecció de liquiditat feta pel BCE ha tapat els forats en els balanços de la banca, però no ha repercutit en l'economia productiva. Aquí cal posar condicions perquè el crèdit arribi al circuit de l'economia real i disposar d'institucions de crèdit més potents que les actuals. Una banca pública que pugui finançar l'economia productiva quan el sector privat no ho faci.

■ Pel que fa a l'ocupació, ens enfrontem tant a una pèrdua quantitativa, amb un atur disparat, com també qualitativa, amb una precarització important.

Si mirem a casa nostra, hi ha una pèrdua de capacitat industrial que em sembla molt preocupant. Això fa temps que succeeix i tenim greus conflictes laborals: a Intel, Gestamp, Alstom o al Bages recentment a Power Electric. Estem perdent base industrial. En el fons, no hi ha una política industrial per al sud d'Europa. Hi ha qui pensa que el sud d'Europa s'ha d'especialitzar en una economia de baix cost, amb un mercat

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

de treball precaritzat. És a dir, que el futur de la nostra economia ha de ser l'Eurovegas, el Barcelona World i la reforma de la llei de Costes d'en Cañete perquè tornem a tenir una activitat massiva de turisme de baixa qualitat. I aquest model és de precarietat laboral i resulta depredatori per al territori. Hi ha d'haver una política de reindustrialització activa per frenar aquest procés i consciència que el futur de Catalunya i de la seva economia exigeix la reindustrialització i el reforç d'alguns sectors. L'austeritat s'ha carregat, en les renovables, 25.000 llocs de treball. Això és una gran catàstrofe. Un sector en què érem punters, un sector de valor afegit, on hi havia llocs de treball d'alt coneixement, que ens permetia despuntar com a país. I l'única alternativa que ens donen són l'Eurovegas i el Barcelona World. Cal una política industrial per al sud d'Europa impulsada des de Brussel·les, clarament.

■ **La indústria genera ocupació de qualitat, però en la política d'ocupació europea els que estan més exposats són els més vulnerables.**

Jo crec que hi ha d'haver un dret laboral europeu, sobretot perquè el que tenim ara és un model en què el dret laboral d'un país competeix amb els altres. Es precaritza més o menys per ser més competitiu que l'altre, i això no només afecta la vessant salarial. Hem d'avançar cap a un dret laboral europeu en què l'ocupació ocupi un lloc central. Si això ha de ser un salari mínim a escala europea, serà positiu, si ha de ser el suport als aturats que vingui des de Brussel·les, doncs bé. Si vinculem el suport als aturats tan sols amb els pressuposts nacionals, això és molt difícil d'aguantar. En el fons, quan parlem de l'Europa social estem parlant de la legislació i dels instruments que seguim tenint en l'àmbit nacional. No hem estat capaços de construir ni un dret laboral ni uns instruments de seguretat social ni de benestar europeus, i aquest és un repte important. També cal desenvolupar polítiques de lluita contra la desigualtat laboral entre homes i dones a escala europea que, amb la crisi, s'està eixamplant. Les dones, a més, amb la crisi han d'assumir el doble de tasques reproductives

de les que ja assumien, amb la qual cosa estem tornant a uns rols patriarcalcs que no coneixíem des de fa molt temps. Hi ha d'haver un pla de xoc que ha d'estar vinculat al món del treball.

■ **Hi ha un altre tema, malauradament, de molta actualitat: la immigració. D'una banda, ens diuen que el model del benestar no és sostenible; de l'altra, es deixa fora els que hi podrien donar estabilitat. Cal una política d'immigració europea?**

El problema fonamental que tenim en la política d'immigració és que la tenim segregada pels ministeris de l'interior de cadascun dels estats membres. Ho vam veure a Lampedusa. En aquest drama, els ministres de l'interior van decidir que no es feia res. L'única cosa que hem avançat en matèria d'immigració és reforçar els mecanismes de control i de seguretat a través de la creació de Frontex, d'Eurosur, etc. Això és un error. Necessitem treure aquesta política dels ministeris de l'interior i que hi hagi un enfocament de tipus humanitari. A mi m'agradaria, per exemple, que l'acolliment de la immigració a la frontera no la fessin exclusivament les forces i cossos de seguretat. I, evidentment, no estem d'acord amb la política d'internament, que s'ha reproduït a tot arreu, tant a Espanya com a Itàlia o a Grècia, i on es produeixen situacions com els CIE, de vulneració sistemàtica dels drets humans. Ara mateix hem de ser conscients que a les fronteres de la UE es produeixen vulneracions sistemàtiques dels drets humans i que el dret a la vida està per damunt de la raó d'estat. No pot ser que per qüestions simplement de seguretat estatal posem concertines a la tanca de Melilla o disparem pilotes de goma als immigrants que entren nedant. Cal una política d'immigració europea, cal una política d'acollida totalment diferent i calen recursos per a la integració, també en l'àmbit laboral.

■ **La immigració s'acompanya, a més, d'un fenomen creixent de xenofòbia i racisme que afecta no tan sols ciutadans extracomunitaris, sinó també ciutadans europeus.**

Jo crec que Europa està tornant a buscar un boc

expiatori. Es veu en el tractament, per exemple, que reben les comunitats gitanes a certs països i molts immigrants a molts punts d'Europa. Hi ha un rebrot de la xenofòbia. Des del meu punt de vista, hi ha dos problemes centrals. El primer té a veure amb el fet que l'austeritat genera aquest tipus de fenòmens. Però també, i aquest és el segon, que determinades polítiques de governs democràtics fomenten aquest tipus d'actituds. Ho hem vist en el cas de Manuel Valls a França quan tracta els immigrants com els tracta. Això, al final, està molt vinculat amb la cohesió i la capacitat d'entendre que el projecte europeu es construeix a partir d'uns principis de solidaritat independentment de l'ètnia, de l'origen, de les races. Tot això és el que avui el neoliberalisme ha posat en qüestió. Hem d'acabar amb l'austeritat, que està generant desigualtats, i també amb les polítiques envers la immigració, que són absolutament intolerables.

■ **Finalment de manera més personal digueu-nos com a jove diplomàtic què és el que et continua motivant d'Europa i què fa per a tu que aquest projecte valgui la pena ser viscut de ben a prop.**

Jo crec que el projecte europeu és l'última oportunitat que tenim per salvar el sistema de benestar amb l'economia globalitzada tal com la coneixem. El gran repte per defensar els drets socials conquerits al llarg de molts anys de lluita dels treballadors i treballadores és disposar de mecanismes de defensa del benestar europeu. Ara mateix hi ha un projecte d'incardinació d'Europa dintre del capitalisme global basat en la precarització massiva i, per tant, en el desmuntatge del benestar. I aquí l'única oportunitat que tenim per aturar això i per defensar el model de benestar és un altre tipus d'Europa. Però una Europa forta. I això és el que em motiva principalment. Ser capaços d'entendre que en les majories que construïm ens jugarem el futur del benestar i d'anys i anys de lluita. ■

Ricard Bellera

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

JOSEP MARIA TERRICABRAS, candidat d'ERC

“Hi ha d’haver una part de generositat per part dels països més rics i deixar d’expressar els països del Sud com ha passat fins ara”

<http://terrincabras.net/>

■ Si mirem l'evolució de les enquestes europees dels darrers anys, veiem que hi ha cada vegada una desafecció més acusada de la ciutadania envers Europa. Què s'ha fet malament?

La veritat és que mai hi ha hagut grans resultats a Catalunya pel que fa a les eleccions europees. L'any 2009 només un 37,5% hi va votar, i si mirem l'any 2004 o l'any 1999, ens movem en unes xifres molt dolentes, entre 4 i 8 punts per sota d'Espanya, la qual cosa és ben curiosa perquè nosaltres fem veure que som molt europeus i que els altres ho són menys. Ens omplim la boca d'Europa, però en canvi votem poc. Ara, em sembla que s'hi ha afegit la crisi. I el tractament, la gestió de la crisi, que ha sigut molt cruel. El Pla del pacte d'estabilitat ha sigut bàsicament que qui estigui endeutat ha de tornar el deute, “peti qui peti”. Això ha tingut una conseqüència de tipus elemental. Perquè si es fan retallades vol dir que es perden llocs de treball, i si es perden llocs de treball, vol dir que es perd consum i riquesa, és a dir benestar. Per tant, cada vegada s'han dedicat més diners a tornar el deute i cada vegada s'està més empobrit. La ciutadania ho ha vist de manera hostil. Em sembla que hi havia més indiferència abans. Ara hi ha més hostilitat envers l'Europa econòmica i, per tant, el que hauríem de remuntar és això.

■ Una de les coses que si li retreu a la història recent d'Europa és el dèficit democràtic, que ha deixat fora de la presa de decisions, entre d'altres, el Parlament Europeu (PE).

La veritat és que els que ens presentem com a candidats al PE, quan som francs i expliquem com està tot, la gent et mira i et diu: “Escolta i què hi vols anar a fer?”. El mer fet que el PE no tingui iniciativa legislativa és gravíssim, que no pugui proposar lleis... Ara té una espècie de cogestió i de coresponsabilitat en alguns temes, però fins i tot el que anuncien tots, que el candidat a ser president de la Comissió serà proposat pel Parlament Europeu, tampoc és del tot cert, perquè no lliga els caps d'estat i de govern. Jo trobo que el PE està encara en una situació d'endarreriment. De mica en mica aquestes batalles s'han de guanyar i em sembla que finalment el PE el que ha de fer no és només reaccionar a les coses que se li proposen per part dels caps de govern i de la Comissió, sinó que ha de començar a tenir iniciatives. Jo penso que a això hi he de contribuir en una mesura molt petita, però hi ha molts aliats a Europa. És a dir: tampoc no hem de fer veure que tots estem d'acord amb el que està passant, no. N'hi ha molts que no hi estan d'acord; per tant, ens hem d'aliar i donar poder al Parlament. Costarà molt, però s'ha de fer.

■ Una altra qüestió que malauradament és de molta actualitat és el creixement de la xenofòbia i el racisme, que les injustícies s'utilitzen per encendre els ànims contra l'altre, però també contra el projecte comú.

Absolutament, això és un problema. Sobretot, quan hi ha crisi, el populisme repeteix coses que després interpreta, des del meu punt de vista, molt malament. I és aquest “ells i nosaltres”. Però “nosaltres” no vol dir els que treballen al país, el immigrants que han arribat, que també són “nosaltres”, sinó que vol dir els “purs”. Jo, alguna vegada, llegint diaris i escoltant, penso que pot ser terrorífic, perquè ara la xenofòbia no és només la Sra. Le Pen; són també els holandesos, els nòrdics, els grecs... Confio francament que no arribin a formar grup. Perquè ho han intentat diverses vegades al llarg d'aquests últims anys i no se n'han sortit mai. Aquesta vegada podria ser que se'n sortissin perquè potser hi pot haver algun altre grup que baixi una mica, per exemple, lamentablement, els verds. Segons com sigui la correlació de forces es podran trobar més forts. Jo confio que no, però els moviments migratoris són una de les qüestions que el PE haurà d'abordar algun dia, amb tota l'honradesa i amb tota la duresa que calgui. Entendre que Europa és casa comuna, això té una importància extraordinària. I, per tant, o ens plantegem

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

seriosament aquesta relació d'Europa amb les seves fronteres globals i amb la seva responsabilitat social, o estem perduts. Perquè els problemes són tan greus que resolts per cada estat no funcionen gens ni mica. A part dels problemes socials gravíssims que tenim de desigualtat, hi ha el drama insuportable de l'atur juvenil, o xifres espantoses, com que una de cada tres dones europees hagi estat maltractada o violada. El tema de la migració, justament per fer front en bona part a la xenofòbia i a la ultradreta és importantíssim que l'abordem.

■ **La cohesió social es perd especialment amb el deteriorament de l'ocupació, amb la creixent precarietat. Entrem en una nova dimensió, on tenir feina no és cap garantia per poder-hi viure. Tenim els *minijobs* a Alemanya, que en gran part s'han de complementar amb ajuts socials. Quin paper ha de tenir el treball a la UE?**

El problema és que els *minijobs*, entesos com a transitoris, podrien tenir la seva justificació. Val molt més fins i tot per a la seva autoestima personal que la gent treballi que no que els donin 400 euros a la mà. Però és clar, el problema és que s'ha convertit en una solució "estructural". Això vol dir que anem molt malament. La crisi ha aconseguit d'una manera absolutament escandalosa que els rics siguin més rics i que els pobres siguin més pobres, que hi hagi una autèntica exclusió a Europa. Això s'ha d'acabar, i em sembla que s'han d'implantar mesures diverses. Per exemple, s'ha de replantejar la jornada laboral. Socialment, a mi em sembla que s'ha de fer allò que va fer la Martine Aubry a França, i que després li va sortir tan malament fins al punt que li va ser fortament contestat. S'haurà de pensar com es fomentarà l'autoocupació entre els joves. És a dir: els joves són gent molt preparada, però que resulta que tenen sovint poca capacitat de fer coses. I, per tant, ara s'estan fent empreses, per exemple al camp de la informàtica o amb idees molt espectaculars. A mi em sembla que hauria de ser una cosa molt més senzilla, i que

hauríem d'afavorir que els joves es trobessin còmodes en la seva feina i que fossin emprenedors. Emprenedors que després poden contractar altra gent. Nosaltres tenim consciència a Catalunya d'empreses petites i mitjanes. Nosaltres no tenim la Coca-Cola, però d'empreses de cinc treballadors en tenim la tira i mitja, tot i que moltes han tancat. Per tant, s'han d'aprovar mesures per afavorir que realment hi hagi feina. També per als que són més joves que jo, però que ja són grans, de 40 a 45 anys, i que, quan es queden sense feina, pateixen una situació destructiva. A part dels diners que no entren, és perd l'autoestima, hi pateixen els fills... La cosa és terrorífica.

■ **Quines altres prioritats s'haurien de posar, a part del foment de l'emprenedoria i de les facilitats per a les petites i mitjanes empreses?**

S'ha d'afavorir el treball cooperatiu, per exemple. A mi em sembla que les cooperatives haurien de ser una empenta important. Catalunya en tenia molta tradició; després hi va haver un moment en què semblava que tornarien a revifar. Ara seria un bon moment. Per tant, s'han de donar ajuts. El que passa és que els ajuts no s'han de donar en caritat, sinó que l'Estat, en sentit molt keynesià, ha d'afavorir que hi hagi inversions i que després aquestes es puguin retornar. I també s'ha d'afavorir l'intercanvi a Europa, és a dir, que la mobilitat no sigui una iniciativa de joves desesperats que marxen d'Espanya i no saben on anar. Després se'n van a Alemanya, i resulta que al cap de quatre dies tornen tots, o la majoria, perquè s'han trobat que tant l'idioma com el lloc no eren els adients. Això és un escàndol. Hi ha d'haver col·laboració europea en la intermediació de llocs de treball, per exemple, això em sembla molt important.

■ **Moltes petites i mitjanes empreses, també en l'economia social, depenen del crèdit. Quan en demanen, si els en concedeixen, és amb un interès del 7% o 8%. En canvi, a una**

empresa alemanya l'hi ofereixen amb un interès d'aproximadament el 4%. Com us plantegeu a ERC el tema financer i l'accessibilitat al crèdit?

Aquí hi ha d'haver unificació fiscal i també bancària. I sembla que s'hi vol caminar, però amb una lentitud exasperant. I això no passarà fins que Europa hagi trobat uns mecanismes que la unifiquin en aquest sentit, fins que no passi que cada estat pel seu compte decideixi... Em fa gràcia quan sento la senyora Reding, aquí, a la Pedrera, dir que tindrem un ministre de finances. La pregunta és: Per fer què? O un Banc Central Europeu que es cuida de què? Hi ha d'haver polítiques acordades. El problema que hi ha és que serà molt difícil acordar polítiques entre els països del Nord i els països del Sud. Per què? En primer lloc, perquè la base industrial és diferent. Nosaltres tenim una base industrial o agrària absolutament diferent... Fa no gaires anys en parlàvem amb en Pep Riera d'Unió de Pagesos, i li vaig dir: "Pep, a Catalunya deu haver-hi dedicant-se a l'agricultura un 4% de la població", i em va contestar que no, que tan sols un 3%. Ara és l'1%... El pressupost europeu també ha baixat un 66,7%, no és un 90% com abans... Això vol dir que fins i tot la nostra agricultura, la fruita dolça, l'avellana, ho tindrà més difícil. Costarà molt que hi hagi acords.

■ **També hi ha el problema de l'accés al crèdit per part dels estats. La política fiscal ha comportat que augmenti el deute públic i que, per tant, hi hagi una dependència cada vegada més acusada.**

A mi em sembla que hi ha d'haver també una cosa, que sonarà estranya, però que, si no s'entén a Europa, estarem perduts. Hi ha d'haver una part de generositat per part dels països més rics. No es pot exprimir els països del Sud com ha passat fins ara; basta mirar com han acabat Portugal i Grècia. S'ha d'entendre que s'han de donar oportunitats i, per tant, hi ha d'haver pactes autèntics, fins i tot per a la mutualització del deute. S'ha d'avançar perquè els països que es-

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

tan més afectats i més endeutats puguin, a la seva manera, no inventar-se Nokia, que no ens la podem inventar, ni inventar-se Ikea, que tampoc, però que puguin desenvolupar, en un termini adequat i amb un cert control, una economia de creixement i de creació de llocs de treball. Si no es fa així, a mi em sembla que simplement unificar mesures fiscals i mesures tributàries servirà de poc. O es fan mesures de creixement, ja dic, pactes de benestar en el sentit de creació empresarial i de creació de llocs de treball, o no servirà de res. Per tant, més generositat per part de tots, també segurament per part dels països nòrdics, que aquí s'hi haurien de posar una mica més bé del que sembla que s'hi volen posar.

■ Al Parlament Europeu avui hi participen partits que tot i presentar-se amb una identitat pròpia sovint coordinen els interessos i les estratègies dels partits nacionals. Quin paper haurien de tenir els partits europeus en la construcció europea?

Ben bé no són partits en el sentit tradicional. Hi ha el grup del Partit Popular, per exemple, que fins ara ha estat el grup majoritari, però que són gent molt diversa, dintre de la dreta conservadora. Després hi ha els socialistes, els liberals o els verds on fins ara tradicionalment hi ha estat ERC. Jo hi veig una cosa. Primera, les eleccions europees no són eleccions nacionals, perquè a les eleccions nacionals què se sol fer? Agafes una llista i una llista més llarga. Per què? Perquè vols el Govern i com més integris millor. Allà el que vols és influir tant com puguis i fer, diguem-ho en un paraula molt senzilla, lobby. Un amic em deia, no fa gaire: "T'hi has fixat, que en el PE els passadissos són molt grans?". Li vaig contestar: "Perquè és on es fa la feina". Perquè a l'hemicicle es vota, però la feina pròpiament dita és trobar connexions, trobar complicitats, que el teu grup, el verd, vagi als socialistes i digui "Escolta, em votareu això?". I així és com més s'aconsegueix. L'últim exemple és quan no fa

gaire, fa poques setmanes, el PE per majoria, llevat del grup popular, va criticar durament el projecte de llei de l'avortament del ministre Gallardón. Vol dir que es van posar d'acord altres grups. Vol dir que es pot fer i que, per tant, hi ha iniciatives que s'han de treballar molt, que t'han de presentar, on has d'anar, has de burxar, has de treballar... Em sembla que aquesta manera de treballar no és exactament partidista, sinó que és suprapartidista...

■ Però al cap i a la fi els partits europeus haurien de representar el conjunt de la ciutadania...

S'ha d'afavorir el treball cooperatiu, per exemple. Un parlamentari europeu, per estatut del PE, representa a tots els ciutadans europeus. Per tant, els eslovens, els txecs, etc. Però cal alguna cosa més. Ja seria hora que algun dia des del PE es promogués que es faci una història d'Europa. Als alemanys i als francesos els ha costat anys, però s'han posat mig d'acord per fer alguna cosa... Si no som capaços, encara que triguem deu anys, de fer una història d'Europa costarà molt d'entendre que pertanyem a una cosa més o menys comuna. Amb totes les dificultats. A mi em sorprèn molt veure que tenim una història de Catalunya, que tenim una història d'Espanya, que tenim una història universal... I després l'estratosfèrica del ministre Margallo, amb les galàxies exteriors, etc. Però en canvi no tenim història d'Europa. A mi em sembla lamentable. El PE ha de treballar en direccions en què els parlaments nacionals no treballaran perquè no hi ha cap parlament nacional que pugui fer una història d'Europa per imposar-la als altres.

■ En el plànol una mica més personal, com a filòsof, voldríem saber en positiu quina és la motivació a l'hora de voler viure la realitat política de la Unió de tan a prop?

Em sembla que hi ha una quantitat important de pensadors europeus que el que sobretot han expressat és inquietud, és a dir dubtes, però tam-

bé han defensat el projecte europeu. Jo voldria dir una cosa i és que Europa, d'aquí a molt poc temps, serà molt menys important que ara. Europa fins ara ha jugat amb els EUA a la lliga de la primera divisió, perquè no hi havia ningú més per jugar. Però és clar. Ara hi ha països emergents, que demogràficament són grans. La UE farem riure, som uns 507 milions. Apareix la Xina, apareix el Brasil, apareix l'Índia, i ens deixa a tots terra plana. I a més amb molta potència econòmica. Per tant: què vol dir? A mi em sembla que Europa l'hem de convertir en referent d'alguns valors fonamentals. Per exemple, de l'estat del benestar, entès com una economia del benestar. Però també de drets humans, llibertat d'expressió, igualtat home-dona, laïcitat, béns públics... És a dir, hi ha d'haver una colla de valors que li siguin propis. Penso que Europa, sobretot des de la Comissió Europea amb en Jacques Delors, va ser una cosa. Després em sembla que no ha sigut ben bé el mateix, que s'ha intensificat, des de fa clarament 15 anys o una mica més, la qüestió econòmica, des de molt abans de la crisi... Hauríem de recuperar el valor d'unes certes virtuts que considerem europees i que poden fer molta falta al món. Europa té potència, continua sent una potència mundial. Però en la competència que ve ara, Europa ha d'encarnar els valors que els altres no encarnen, que són els seus grans valors. Aquesta Europa és la que ens fa falta, per això es necessiten molt elements: la història d'Europa, les petites empreses, les cooperatives, els pactes econòmics, la cultura de la immigració, etc. Perquè és Europa la que pot recollir millor la riquesa que radica en la diversitat. Els altres estan exclusivament preocupats pel creixement. . ■